

PRÆDIKEN JULEAFTEN 2020

VESTER AABY KL. 15.30 OG 16.45

Tekster: Es. 9,1-6a; Luk. 2,1-14

Salmer: 94,104,119,120

Jeg begyndte min juleprædiken sidste år med at sige, at juleaften er den aften, hvor vi for en gangs skyld med god samvittighed kan se bort fra alle de leveregler og vejledninger, vi prøver at følge til hverdag.

Jeg ville ønske, jeg kunne sige det samme i år selv om man ikke skal gentage sig selv alt for tit i prædikener.

Det kan jeg ikke, og I ved alle sammen godt, hvorfor.

Alligevel har vi i dag den 24. december samlet os i Vester Aaby kirke, fordi vi gerne vil indlede juleaften med at høre juleevangeliet og ønske dem, vi møder på vores vej Glædelig Jul.

Det er ikke kun en undskyldning for at få andre til at passe ovnen imens.

Man siger somme tider at modsætninger mødes og sød musik opstår. Julen i år er i den grad et møde mellem modsætninger. Afstandskrav, mundbind og I kan selv fortsætte remsen, mødes med traditioner, forventningsfulde børn og gaveræs.

Hvilken slags musik har det givet i december i år?

Er det sød musik? Er det dur eller mol?

Der er i hvert fald kommet såvel under- som overtoner på, der ikke plejer at være der, og som vi inderligt håber heller ikke er der til næste år.

Men er julegudstjenesten så et forsøg på flugt? Prøver vi her i aften i en lille times tid at lade som om verden ligner sig selv. Bare i aften.

Det gør vi vel.

Også.

Men det plejer vi vel også at **gøre**. Mon ikke, der rundt omkring gemmer sig mange forsøg på at gøre juleaften hyggelig på trods selv om vi helst ikke vil tale om det.

Det kan lade sig gøre. Og vi vil gerne gøre det. Det er også vigtigt at sige, at der ikke er noget som helst forkert i at gøre det. Der er mange traditioner og følelser, der skal kulminere inden for få timer, og forventningens glæde er som bekendt somme tider den største. Mange steder skiftes man fra år til år med at bruge de traditioner den ene eller den anden har haft med fra sit barndomshjem for eksempel. Traditioner, der måske også den gang var kompromiser og skift.

Kompromisser kan gøre alle glade.

Eller kan kompromisser måske i virkeligheden gøre ingen helt glade.

For i et kompromis må alle undvære lidt for at få mere. Det er livsvilkårene.

De udfordres hver eneste dag, de udfordres juleaften og i år udfordres de så også af det der som vi ikke gider høre om her i kirken aften, men husk at holde afstand, når I går ud.

Vi kunne synes, at vi nærmer os.

Vi kunne synes, at det begynder at være lige så besværligt som Josef og Maria har haft det, da de begyndte den lange rejse til

Betlehem og måtte stå i kø for at lade sig teste – nåh,nej for at blive talt op.

For at blive til statistik. Det var det, der var lovhjemmel til i kejser Augustus rige, den gang Kvirinius var statholder i Syrien.

Men at blive til statistik er at sætte tiden i stå. Det har vi ikke lyst til i aften, vel. Så bliver der bare endnu længere til juleaften og gaverne. Statistik fortæller, hvor mange eller hvor få, hvor lidt eller hvor meget, der var eller ikke var den og den dato på det og det sted.

Måske er det anderledes i morgen. Men ikke lige nu, hvor der tælles, testes, måles og vejes.

Statistik var kejser Augustus' plan. Hans verdensherredømme. Men statistik er aldrig **Guds** plan.

Guds plan er aldrig at sætte tiden i stå .

Guds plan er at gøre tiden evig.

Derfor hører vi juleaften om et lille menneskebarn, der ikke tæller med i statistikken. Derfor hører vi juleaften om Guds søn på æselryg på vej til Davids by som hedder Betlehem. Derfor bliver det jul. Fordi Gud gik ind i verden julenat.

Udefra.

Selv om Juleevangeliet nok er en beretning om en besværlig rejse til Betlehem for en ung kvinde, der måske også skulle igennem svære overvejelser, om hun skulle blive hjemme, så er det glædelige budskab til juleaften altid, at glæden blev født ganske uafhængigt af menneskers indsats.

Det er svært at forstå – også for andre end Josef.

Men det er den eneste måde, vi som mennesker kan favne den store glæde på.

Ved at tage imod den uden at stå i vejen.

Bløde flæskesvær, tynd sovs, brankede brunkartofler, alt det, vi bekymrer os om i aften, kan ikke slå glæden ihjel, hvis den er livskraftig i forvejen, ligesom alt det vellykkede ikke kan skabe en glæde, der i bund og grund ikke er der.

Det er den knivsæg juleaften fejres på. For juleglæden fejres på en af årets mørkeste og længste aftner.

Det skal vi turde sige til hinanden for at kunne høre evangeliet fra Betlehem rigtigt.

Man kan synes, det ikke er rigtig hyggeligt at høre midt i granduft og julestemning.

Men her i kirken tør vi stå ved det, vi inderst inde godt ved.

For her i kirken skal vi ikke stå **alene** med det.

Her mødes det af den store glæde, som skal være for hele folket:

At i dag er der født os en frelser i Davids by.

Han er Kristus, Herren.

Det budskab er kommet til os udefra og det budskab kan rumme alle menneskelige bekymringer og savn.

Ikke så de forsvinder. Vi har netop sunget at vores nød er forvunden – overvunden. Ikke som det tit lyder forvunden.

Fordi det er et mere kendt ord.

Men det ville Grundtvig aldrig skrive. Han havde mødt evangeliet om glæden, der blev født julenat, derfor tør han altid sætte ord på de elefanter, der også somme tider er med

julebordet selv om de ikke siger noget og ikke tæller med i max. 10.

Men han siger i **samme** åndedrag, at nøden er forvunden. Hvert eneste minut.

Det er da et budskab, der er til at holde juleaften på trods al den nød og alle de afsavn vi må lide ikke mindst i denne jul, hvor nogle må savne dem, de plejer at holde jul sammen med. Hvad enten de så er blevet i en anden lands- eller verdensdel eller de er mistet i det år, der er gået.

At høre juleevangeliet rigtigt er at give sig selv lov til at være hyrde på en kold mark og **derfra** gå med stille sind, til barnet ind.

Barnet i krybben og barnet inden i os selv.

Og så ikke mindst alle de børn, vi måske skal holde juleaften sammen med. Dem, der skal vise os, hvad sand juleglæde er. Glæden får det sidste ord, når Gud bliver menneske iblandt os. Derfor skal glæden også have det sidste ord i denne prædiken. Derfor skal vi også i år slutte med at synge Glade jul, dejlige jul. Give os selv lov til at holde en velsignet julefest med alt, hvad vi gerne vil holde jul på, alt hvad vi håber og tror. At vi får det, vi ønsker os og at sværene bliver sprøde. For nok handler julebudskabet om at glæden kommer til os udefra og at kræfterne til skabelsen af glæden er Guds kærlighed født ind i verden.

Men det er netop i **verden** glæden skal udfoldes. Vi holder ikke juleaften i aften for at glæde Gud, men fordi Gud ville skabe glæde i verden. Verden med alt, hvad dertil hører. I aften har vi simpelthen lov til at glæde os og tage imod glæden i sikker

forvisning om, at Gud tager vare på alle, der sammen med barnet i Betlehem er blevet Guds børn.

Mødet mellem Gud og mennesker i julen er netop ikke et kompromis. For Gud giver alt og vi giver intet. Til gengæld får vi alt, og Gud favner det, vi helst vil være foruden.

Mere glædeligt kan det ikke blive.

Glædelig Jul

AMEN